



**P**ovestea Orașului Portofel începe simplu. Undeva, departe, într-un oraș mic de la munte, Ela își număra pașii. Unu, doi, trei... Când ajunsese la 98, era deja la intrarea în parc. Altă dată ar fi luat-o la goană spre locul de joacă, dar acum continuă să țină capul în pământ și să ofteze. Cum să se bucure într-o zi ca asta?

Era toamnă și, peste tot în jur, frunzele copacilor se porneau într-o joacă de-a "cine plutește mai mult" în drumul spre pământ. Și încercau, încercau din toate puterile să rămână în aer suficient de mult încât să câștige. Dar Ela nu le vedea. Număra pași, ofta și se gândea la Bibliotecă. Avea nevoie de o idee. Doar una! O idee suficient de bună încât să poată salva locul acela magic de la dispariție. Lumea în care lucra bunica ei și unde își petrecuse copilăria.

Pentru ceilalți, Biblioteca era un spațiu generos, dar simplu, amenajat într-o casă impunătoare care, în trecut, fusese palatul de vară al unui fost domnitor. Încercată de vremuri și afectată de ultimul cutremur, Biblioteca

își păstrase, de-a lungul timpului, frumusețea de odinioară, dacă știai să privești, cu atenție, detaliile magnifice care o împodobeau.

Foarte căutată pe vremuri, ea devenise astăzi pustie și tristă. Copiii alegeau, în aceste zile, să stea departe de cărți și nici chiar jocurile și spectacolele care se organizau săptămânal nu părea că îi mai pot aduce spre bătrâna Bibliotecă. Și-ar fi dorit să vadă iar zeci de copii înșirați la mese, citind cu bucurie aventuri ale unor eroi nemaipomeniți. Să respire din nou aerul acela de optimism și liniște pe care îl dă mulțimea de oameni preocupați să învețe ceva nou.

Ela, însă, vedea Biblioteca prin lentilele colorate, vii, ale clipelor minunate pe care le-a petrecut acolo. Atunci când povestea despre ea, în mintea ei, Biblioteca arăta ca un castel din povești, cu ziduri groase, de piatră, ferestre înalte, boltite și o ușă masivă, sculptată cu simboluri ciudate. Camerele ei adăposteau săli pline de rafturi, pe care stăteau cărți de toate formele. Din loc în loc, erau ferestre mari cu un pervaz larg, locuri perfecte pentru citit. Lumina soarelui intra delicat prin vitralii, dând locului un aer cald și primitiv, rupt parcă din cărțile de povești cu care crescuse. În centrul clădirii se înălța un mesteacăn vechi și impunător, a cărui copilărie se pierdea în legendele orașului. Rând pe rând, în fața ei se aflau cavaleri, pirați, detectivi, prințese curajoase și fete plecate în căutarea unor comori de mult pierdute.





În mintea fetei, Biblioteca nu era doar un depozit de cărți; era inima orașului, un sanctuar pentru toți cei care căutau cunoaștere, liniște sau consolare. Era locul unde se simțea în siguranță și unde găsea răspunsuri la toate întrebările ei. Nu conta cum o vedeau ceilalți. Iar acum, acel colț de rai era amenințat.

Bunica i-a spus că înțelege situația. De prea multă vreme nu îi mai călcau pragul doi copii în aceeași zi. Adulții erau și mai puțini. Uneori, treceau și zile la rând până când să vină cineva. Și, după cum explica bunica, *”dacă un proiect nu e util, atunci e greu să îl întrețină cineva cu bani”*. Ori ea, Biblioteca, părea că devenise doar o cheltuială pe care primăria o susținea, lună de lună, fără prea multe avantaje. Ela înțelegea și ea, cumva, lucrurile pe care i le spunea bunica. Doar că, în mintea ei, între a înțelege un lucru și a-l accepta, era cale lungă.

Așa că astăzi, luni, într-o zi oarecare de toamnă, trebuia să găsească ideea perfectă care să lege toate acele fire ce se mișcau agitate în mintea ei: să inventeze un motiv pentru care copiii să revină la Bibliotecă, să ceară apoi audiență la primar și să-i arate cât de utilă e Biblioteca pentru oraș, iar apoi

să ia aprobarea primarului și să-i facă bunicii o bucurie imensă când o va anunța că Biblioteca trăiește mai departe.

278, 279..., de vârful pantofului se lipi un fluturaș, de genul celor pe care le împart magazinele pe stradă atunci când încearcă să te determine să cumperi de la ele. Ela se aplecă, îl luă de jos și, când se pregătea să îl arunce la coșul de gunoi văzu întrebarea pe care fluturașul o purta pe una dintre fețele sale: *"Merită să lupți pentru visurile tale?"*

Ela se gândi că e o reclamă proastă la cine știe ce serviciu de care nu avea nevoie. Întoarse, totuși, fluturașul. Pe cealaltă față stătea un desen ca din ilustrațiile vechi ale bunicii. Spunea povestea Orașului Portofel, un loc în care zece copii, fiecare dintre ei preocupați de susținerea unui proiect drag lor, treceau prin zece probe ale unui Joc, în drumul spre marele premiu.





Ela porni spre casă în fugă. Încercă să-și numere pașii în continuare, dar ar fi trebuit să numere din doi în doi. Era fericită. Găsise o variantă de salvare pentru Bibliotecă. Sigur, mai întâi trebuia să convingă Orașul Portofel să o primească, dar acum, măcar, avea o șansă reală.

În următoarea săptămână, construi povestea Bibliotecii, adună mărturii ale unor oameni cărora cărțile și cunoașterea pe care o cuprindeau le-au schimbat viața. Căută studii, desenă grafice, construi o prezentare așa cum auzise de la tatăl său că trebuie să faci când prezinți proiectul tău unor potențiali investitori. Într-un final, adună familia întreagă în sufragerie pentru prezentarea și discursul care, spera ea, urmau să ajute Biblioteca să trăiască mai departe.

”Bună! Mă numesc Ela și, da, sunt doar o fetiță de 11 ani, dar asta nu mă oprește să visez, să cred în magie și să sper că, împreună, putem face diferența. Vreau să repet ceva ce am auzit de la mulți dintre voi:

*‘Telefoanele și tabletele au înlocuit cărțile. Acum copiii nu mai citesc.’*

Dar, dragi prieteni și familie, eu cred altceva! Cred că telefoanele, tabletele și computerele noastre sunt niște supereroi care așteaptă să fie folosiți corect! Dacă, în loc să vedem tehnologia ca pe inamicul cărților, am vedea-o ca pe un aliat, ne-am putea reîndrăgosti de lectură, dar într-un mod nou și interesant. Până la urmă, dacă e să fim sinceri, s-ar putea să observăm că acele călătorii pe care le facem cu mintea pot fi cu mult mai fantastice decât orice realitate digitală, fie ea augmentată sau virtuală.

Ce-ar fi dacă, în loc să stăm cu ochii în media ori la videoclipuri online, să folosim tehnologia pentru a vedea lumea altfel? Ce-ar fi dacă, în Bibliotecă, să avem stații unde să scanăm un cod QR de pe coperta unei cărți și să aflăm mai multe despre autor, despre lumea în care acțiunea se petrece sau să avem jocuri interactive bazate pe povestea cărții? Ce-ar fi dacă Biblioteca ar fi un pod între lumea fizică și cea digitală? Un loc în care copiii s-ar întâlni să se joace, să construiască propriile lor povești, să le parcurgă și trăiască aventurile?

Orașul Portofel ne oferă ocazia să transformăm Biblioteca într-o experiență modernă, unde copiii ca mine să fie entuziasmați să descopere cărțile și să le conecteze cu tehnologia pe care o iubesc. Îi mulțumesc pentru asta. Și iată motivul pentru care mi-aș dori să fiu printre cei zece copii selectați în concursul din Orașul Portofel.

Vreau să facem din Bibliotecă un loc cool, unde să ai Wi-Fi rapid, să poți împrumuta cărți digitale, dar și să poți citi cărți pe hârtie. Un loc unde să ai și un colț de realitate augmentată, iar poveștile să prindă viață.

Eu cred în magia cărților, dar și în magia tehnologiei. Și sunt convinsă că, împreună, putem face lumea mai frumoasă. Așa că vă cer să îmi dați o șansă să transform Biblioteca într-o poartă spre viitor. Pentru bunica mea, pentru mine și pentru toți copiii care încă nu știu cât de minunate sunt cărțile.

Vă mulțumesc!”

Sufrageria fu inundată de aplauze și zâmbete de aprobare. Bunica se ridică, cu lacrimi în ochi, și o strânse în brațe pe nepoata ei, mândră și emoționată de forța cu care Ela era dispusă să lupte pentru un loc atât de drag lor.

În următoarele săptămâni, Ela se dedică pregătirilor pentru concursul din Orașul Portofel. Ca să ajungă acolo, a trebuit să bifeze câteva etape importante. I-a fost greu, dar fără ele n-ar fi avut nicio șansă. Mai întâi, a adunat probe și a căutat studii care să-i susțină proiectul. *“Dacă nu te documentezi, nimeni n-o să te creadă pe cuvânt”*, îi spunea mereu bunica. Și avea dreptate. A îmbrăcat, apoi, povestea proiectului într-o haină personală. I-a împrumutat poveștile și experiențele ei, din care a creat un fir roșu, ușor de urmărit pe tot parcursul prezentării.

A preferat să nu scrie, doar, proiectul pe o foaie și atât. I-a dat culoare, l-a animat și i-a oferit viața de care avea nevoie. A strâns toate aceste lucruri și le-a trimis, pe email, către organizatori.

Cu ajutorul familiei și prietenilor, a reușit să creeze o prezentare impresionantă, care a captat atenția juraților. Câteva zile mai târziu, mulțumită pasiunii și dedicației sale, Ela a fost aleasă printre cei zece finaliști.

S-a bucurat mult. S-a bucurat și a fost îngrozită, în același timp. În fond, mai plecase ea singură de acasă, dar doar atunci când mergea în taberele de la școală. Acum, era cu totul altceva. I-a fost din ce în ce mai greu să doarmă, de emoție

Într-o luni de dimineață, un microbuz special a oprit în fața casei lor. Bunica a condus-o la stradă și, în chiar ultimul moment, i-a strecurat în mână una dintre cheile Bibliotecii.

E o cheie specială, i-a zis. Îți va aduce mereu aminte de ce ai ales să participi la acest concurs.



A așezat-o, cu grijă, în buzunarul de la piept al hainei. Să fie în siguranță. Apoi a urcat și, uimită, a constatat că e singurul pasager. Pe drum, autobuzul a oprit în mai multe locuri. După o vreme, toate cele 10 locuri erau ocupate, iar Ela devenise curioasă. În jurul ei stăteau, pe scaunele lor, la fel de curioși, ceilalți nouă copii care aveau să intre în Jocul din Orașul Portofel.

Cât se gândea la asta, o sclipire ciudată i-a atras atenția. A privit pe geam și undeva, la orizont, a zărit un fel de clădiri înalte, ca acelea pe care le admira la marile orașe ale lumii. A continuat să admire peisajul până când, puține minute mai târziu, autobuzul a intrat pe o poartă mare, deasupra căreia scria *"Bine ați venit în Orașul Portofel"*.



Și, pentru a doua oară în viața ei, avu impresia că e într-un loc magic. Atunci când a coborât din autobuz, a primit de la șofer un soi de pliant în care era scrisă povestea Orașului. A citit-o repede, curioasă foc, în timp ce aștepta să își descarce toată lumea bagajele.

*“Orașul Portofel,” începea textul, “și-a primit numele nu doar din cauza formei sale neobișnuite, ci și dintr-o veche legendă. Se spune că, demult, un călător misterios a venit în această zonă, cu un portofel magic. Acest portofel nu era unul obișnuit - cu cât era folosit mai mult pentru binele altora, cu atât devenea mai plin. Călătorul a lăsat portofelul aici, în semn de recunoștință pentru ospitalitatea oamenilor, și a dispărut fără urmă. Astfel, orașul a prosperat și s-a dezvoltat, iar locuitorii săi au fost mereu generoși și ospitalieri.”*

Ela era captivată de poveste. *“Pe măsură ce Orașul Portofel creștea,”* continua pliantul, *“portofelul magic a fost pierdut, dar spiritul generozității și prosperității a rămas întipărit în viața și memoria locuitorilor săi. Oamenii de aici cred că fiecare nou venit aduce cu sine o fărâmbă de magie, iar Orașul se transformă și evoluează cu fiecare nouă poveste. Prin urmare, în Orașul Portofel, fiecare locuitor și vizitator este considerat un tezaur viu, o sursă de bogăție și inspirație.”*

---



Ela și-a ridicat privirea, cu inima plină de emoție și entuziasm. Cu gândul acasă, la Biblioteca pe care dorea să o salveze și la aventurile care o așteptau, a făcut primii pași în Orașul Portofel, hotărâtă să-i adauge legendei orașului propria ei magie.